CATALUNYA SOCIAL

Any VIII. Núm. 380 — Un any, 10 ptes. — Núm. solt, 20 cts. — 8 de setembre de 1928

PUBLICACIÓ SETMANAL | REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ DURAN I BAS, 11 - BARCELONA | APARTAT 1036 TELÉF. 1171 A

Davant el Quai d'Orsay

Ens trobàvem a París el dia 27 d'agost, data de la signatura del Pacte Kellog. I és clar que no devíem deixar passar l'avinentesa de contemplar les cerimònies d'un esdeveniment semblant.

A primera hora de la tarda anàrem al Quai d'Orsay. Les precaucions de la policia eren grandioses. El Prefecte de París havia esgotat els mitjans perquè l'ordre no s'alterés; és clar, davant quinze potències allí representades en forma excepcional per catorze Ministres d'Afers estrangers, no n'hauria mancat d'altra!

Però, per què les precaucions? En realitat, ¿qui podia tenir interès que la cerimònia no tingués èxit, si fins els mateixos soviets l'havien ja esguardada amb interès i confiança, segons manifestació oficial que corregué per tot París?

Amb tot, hi havia allí un Ministre alemany; feia molts anys que aquella República no havia enviat un Ministre a París (d'abans del 1870). I com rebria el poble de París a aquest representant?

* * *

Stresemann fou rebut gentilment, amb tota la gentilesa de què són capaços aquests parisencs que, en això, són el primer poble del món. A l'estació del Nord fou ovacionat; a l'entrada al Quai d'Orsay, també.

Ja no era el representant de l'Imperi el qui aquí venia, sinó el Ministre d'una novella República que ha demostrat, per tots els mitjans, ésser amiga de la pau. I què volen sinó pau aquesta gent que tant sofriren en la guerra? No eren els espectadors una gran part d'aquells qui en el propi agost de 1914 havien vist volar els taubes *damunt el Sena? No eren aquests en gran part els mateixos que havien hagut d'abandonar París mentre el Govern es traslladava a Bordeus i el general Gallieni prenia les radicals disposicions per a la defensa de la ciutat? L'odi podia covar en els pits de molts d'ells; el que és cert, però, és que l'esperit de revenja no hi cova.*

I aquest bon Stresemann, amb la simpatia que inspira un home malalt, esblaimat i trencat de color (notes que en aquesta sensibilitat parisenca són ben cotitzables), era un bon missatger de pau. A més a més, Briand, la figura del qual creix cada dia, ha mostrat estar ben lligat amb amistat i confiança amb aquell Ministre alemany. Quines majors garanties podien demanar aquests francesos, amics del bon viure?

* * *

L'acte fou de veres grandiós. Els quinze diplomàtics entraren solemnement en el Saló del Rellotge. Firmà primer l'alemany; seguiren els altres, i arribà un moment que tots els espectadors restaren veritablement emocionats. Fins l'oratòria tribunícia de Briand, aquell dia, va cedir el lloc a una oratòria tota càlida, tota sincera, fins i tot un xic tallada per l'emoció i per la transcendència del moment.

* * *

I, hi creu la gent en l'eficàcia del Pacte? Ara com ara, no. Tots tenen noció exacta de la seva vàlua. Però és que en aquest particular tampoc hi hagué cap nota insincera. Fou el propi Briand qui, amb un llenguatge un xic bíblic, pronuncià aquells mots dient que portava una gran esperança. *Entengui's bé, una gran esperança, no pas una gran realitat.*

Tothom està conforme que el Pacte ha d'ésser violat mil vegades. Però ningú no pot dubtar que tanca un gran desig de pau, sobretot entre pobles que encara serven en la retina la vermellor de la sang de tants germans caiguts en les trinxeres i guarden en la memòria un record viu de les penalitats i dels sofriments de la guerra.

Per tant, no cal pensar en realitats, sinó en esperances que poden convertir-se en realitats.

* * *

Ho seran de realitats?

Una nota trista conté l'acte. En la façana del Quai d'Orsay, el superb edifici del Ministeri d'A-

fers estrangers de París, onejaven totes les senyeres del món, des de la groga i blanca del Sant Pare, fins a la vermella amb la falç dels soviets. Per què el Sant Pare no era allí representat?

Potser hi haurà qui digui que precisament per a conservar més alta i més independent l'autoritat moral del Vaticà, convenia que no hi fos. Qui sap. Però el cert és que en l'articulat del Pacte *ningú no deixà sentir la paraula "Déu", com deia l'*Osservatore Romano; *i aquesta sí que és ja una manca de profunditat d'esperit. Es que algú pot substituir la pau de l'esperit, aquella que cantaren els Angels damunt la Cova de Betlem, per una altra pau? Es que la segona, sense la primera, no perd tota l'eficàcia?*

Però és el mateix Vaticà qui recorda que els camins de la pau són sempre els camins de Déu, del Rei Pacífic, i que cal collaborar en tot allò que signifiqui un desig d'acostar-s'hi. Mai l'obra de la Societat de les Nacions no ha estat refusada, sinó ben al contrari, pel Vaticà. Tampoc no ho serà aquesta mentre sigui portada amb desig d'encert, amb sinceritat, amb puresa d'esperit. Un dia o altre els homes que ara han oblidat la paraula "Déu" s'assabentaran que l'única pau veritable és la que d'aquest Pare comú pot derivar.

Qui pot conèixer els camins de la Providència?

* * *

La tasca de la pau comença ara. S'ha de portar a la pràctica l'esperit del Pacte Kellog. Serà? No serà? El temps ho ha de dir. Mentrestant, diguem nosaltres que fa només dos anys que ningú, cap francès d'aquests que ara suen aquí sota un sol abrusador d'un agost un xic anormal a París, no hauria estat capaç de concebre la visita d'un Ministre alemany a la capital del Sena, sense protesta dels qui fa uns anys qualificaven els seus veïns amb els mots més gruixuts del diccionari.

Qui pot conèixer els camins de Déu?

La vitalitat sempre creixent de l'Església Catòlica

Amb tot i els cataclismes i mudances dels pobles i civilitzacions que anota la història universal, malgrat els esdeveniments i revolucions que elabora la història de la humanitat, la doctrina de Crist, l'Església Catòlica, l'acció social catòlica han subsistit sempre, i si en alguna part es nota certa fluixedat, en altres queda compensada amb guanys efectius.

Així, doncs, en temps del Protestantisme, un sol missioner, Sant Francesc Xavier, apòstol de les Índies, conquerí més ànimes per a Crist que tots els protestants junts.

En nostres temps, malgrat les insídies de l'error i la persecució mundial concertada pels pobles, l'Església es veu assistida de l'Esperit Sant, continuant vigorosa en sa unitat, jerarquia i disciplina, desconcertant totes les sectes i totes les maquinacions del diable, que tantes vegades ens han anunciat els seus funerals.

Al Japó, país pagà, hi ha un bisbe nipó i algunes comunitats i les conversions entre els naturals es succeeixen contínuament i existeix una associació d'universitaris catòlics a la Universitat Imperial.

Els jesuïtes tenen a Tokio una universitat florent i els maristes, a al mateixa ciutat, un collegi amb més de 800 deixebles.

El nombre de sacerdots arriba a 50, entre ells el P. Iwashita, ordenat a Roma, pertanyent a una de les principals famílies nipones.

Els salessians estan al Japó des de fa dos anys i tenen dues cases, amb esperança de tenir-ne altres ben aviat. Déu ho faci.

A Holanda, sobre una població d'uns sis milions d'habitants, els catòlics són 2.500.000, amb cinc bisbats, 5.000 sacerdots, 1.200 parròquies amb 5.000 fidels cada una i 2.000 escoles.

Els seminaris petits contenen 2.700 alumnes i 1.200 els seminaris majors.

Però, la xifra més conhortadora és la que demostra el fervor religiós dels catòlics holandesos, puix són 1.500 els missioners que es troben en països salvatges predicant la doctrina catòlica.

Els catòlics d'Holanda estan penetrats dels deures que tenen d'actuar en política i els compleixen tan exactament que han arribat a tenir preponderància en el govern, que té per religió oficial la protestant.

Referint-nos a Anglaterra, deixem que parlin les dades del "Catholic Directory".

En 1926 els catòlics anglesos eren 2.143.305, amb un augment de 87.445 sobre el 1925.

La diòcesi amb més catòlics és la de Liverpool amb 373.885, seguint Southwark amb 150.000.

Les diòcesis són 18 amb 3.200 sacerdots, 50 congregacions religioses d'homes i 80 de dones.

A Nova York, el Club Frederic Ozanam, amb permís i la cooperació personal de l'intendent, Mr. James Walker, erigirà un monument al fundador de les conferències vicentines.

Aquests últims anys han succeït diverses conversions sorolloses que han tingut bon nombre d'imitadors.

A Alemanya són sabuts de tots els progressos del catolicisme, a Prússia, o sigui al cor mateix del protestantisme.

Podríem anar enumerant altres progressos, però amb el que hem dit n'hi ha prou per compendre la concurrència de l'Esperit Sant en les coses de l'Església Catòlica, que en va tracten de matar els seus enemics.

FILOMEL

Aquest número ha passat per la censura governativa

L'incendi dels boscos

Les dades que tenim recollides de la crema de boscos durant aquest estiu, acusen un augment remarcable respecte a les de l'estiu de l'any passat. Deu atribuir-se a l'excés de la calor? A la persistència de certs vents favorables? A la pèrfida secada?

No sabem que s'hagi obert cap enquesta sobre les circumstàncies en què es produïren o prengueren els incendis. I opinem que una enquesta aclariria probablement una sèrie de coses insospitades i que podrien induir a trobar els motius que abranden la metxa dels incendiaris i el fi que es proposen. Qui són els amos dels boscos cremats? Exerceixen alguna influència abusiva damunt del poble? Són gent que té veïns agreujats? Gent de la qual es coneixen actes d'usura? I quins subjectes, d'altra banda, semblen els explotats i ressentits?

Fem observar això, puix tenim el pressentiment que, a part certs casos d'incendis provocats per causes accidentals, el nombre major pot ésser constituït per actes de venjança. En els nostres llargs anys de vida a pagès, n'hem presenciat més d'un, i hem format colla i tot amb els qui han cuitat a apagar-los. En més d'una ocasió, hom podia comprovar o recordava com l'incendi ja havia estat intentat en el mateix o altres indrets, i s'hi havia estat a temps. I això coincidia amb el fet que els amos de tals boscos comptaven amb enemics rancuniosos i insolvents dintre del poble.

Un temps els incendis van ésser atribuïts quasi unànimement als pastors, els quals per aquest mitjà destruïen les maleses seques i estimulaven amb les cendres, riques en potasses, l'esplet d'herba tendral amb la caiguda de les primeres pluges. Hi ha incendis, realment, botats pels pastors, i més encara directament pels mateixos masovers o arrendataris, els quals a la vegada entretenen un escamot de cabres o d'ovelles de recria. Mes aquests incendis no tenen importància, car a còpia de repetir-se cada any o cada dos, s'apaguen dintre una àrea limitada per manca mateixa de combustible. La gent dels pobles, o veïns, ja ho saben i els deixen cremar. Però molts incendis passen en les zones on no hi ha pastors ni bestiar. D'altra banda, a un pastor tampoc li surt proporcionat sempre el risc de botar foc a un bosc d'altri i sobre el qual no té cap dret amb el profit que, d'amagat, clandestinament, pot treure'n.

Es més raonable, si per cas, d'atribuir certs incendis als caçadors. Avui el preu a què es paga la llenya terrera de bosc baix no és remunerador. Les bòbiles competeixen amb els forns. A més, els jornals i els transports despenen tot el valor de la producció. Per no guanyar-hi res els amos deixen aquests boscos créixer i espesseir-se indefinidament anys i anys... Així constitueixen aviat l'obstacle més gros per als caçadors. Obstrueixen els empaits i corregudes, i esdevenen l'amagatall segur i el recer inexpugnable de tota la caça dels voltants. Un dia o altre aquests boscos desapareixen abrusats per la metxa incendiària d'un caçador misantrop, o bé d'una colla d'aquests, avinguts amb perjuri. La gent del poble ja ho endevina o ho suposa, i tampoc corre amb gaires ànsies a apagar el foc. S'esdevé, però, a vegades que es propaga més que hom no vol, i aleshores no s'hi és a temps. I causa desastres.

Són produïts, doncs, per imprevisió o per imprudència els incendis estivals de boscos? En tot cas, hom ha de reconèixer que només existeixen imprudents durant la temporada de les calors. Car, si bé és cert que la sequedat de la brosta i la xardor de la terra són elements sensibles a pendre el foc i propagar-lo, no és menys cert que ho són també els temporals de vent. Amb quins altres elements més propensos pot comparar-se el vent serè del camp i la tramuntana de l'Empordà? I a l'hivern, a penes no hi ha cap incendi. I, precisament en aquesta estació, els boscos estan més habitats. Els pastors hi entretenen els ocis dels ramats i hi cerquen la tebior que no troben a camp ras. Els llenyataires i carboners en fan el camp d'operacions. I no deuen oblidar-se tampoc les invasions de boletaires durant tota la tardor.

D'altra banda, tothom qui habita en boscos o encontorns, sap el perill que importa d'utilitzar el foc. Adhuc la gent imprudent, per bé que honrada, que hom ha de suposar que existeix, ha d'estemordir-se per la mateixa freqüència dels incendis i sentir-se estimulada en la cautela, precaució, previsió i sentit de la responsabilitat. A més, cal notar com molt simptomàtic que no es descobreixen mai els autors. Es possible, molt possible que un home honest, que bota impensadament foc a un bosc, empès per la por i l'espectacle, es faci escàpol i no confessi a ningú la malaurada imprudència. No és menys possible, però, que en desgreuge i reparació, clami auxili, i cuiti a apagar-lo, o aïllar-lo ell mateix, o corri a cercar ajut al primer veí.

Encara hi cap la suposició que els autors d'incendis són gent animada del desig de malvestat que frueix, per una mena de voluptat demoníaca, en la realització del mal, i en la contemplació de la propagació d'aquest. Tot creient que la major part d'incendis prové d'actes de venjança, de sabotatge, no excloem alguns casos atribuïbles a aquells subjectes que gaudeixen de la fúria devastadora de les flames. Són els qui hom anomena piromaníacs. Gent errívola i misantropa, que viu al marge de la llei, sense cap relació amb ningú, és difícil d'ésser atrapada.

Qui pot intuir la malaltia d'aquest home amb un tros de sac a l'esquena i un bastó a la mà, que una vegada heu vist trucar a la porta de la masia isolada per demanar-vos caritat, i que ja no heu vist mai més? I recordeu que els vagabunds, a l'hivern, gairebé tots fan cap a la ciutat. Dickens ja ho deia que només a les ciutats sabia trobar la Providència. I a l'hivern no es cremen boscos.

Si són comptats els vagabunds pels camins que no menen enlloc i que porten a tot arreu, són relativament nombrosos en tots els pobles els individus que coven la venjança més enverinada. Es el desgraciat sense fe que ha estat escanyat per la usura. El pare honrat al qual han violat la filla i ha estat decebut per la llei. El parcer o arrendatari qui ha estat desposseït de la terra iníquament, o bé ho creu amb ceguesa... Es el qui ho ha perdut tot en un plet.

Aquests homes, qui no creuen en l'equitat de les lleis humanes, i tampoc, ai las! en la Divina, puix a còpia de perdre-ho tot, han perdut àdhuc la fe, i amb aquesta tota esperança i caritat, ¿quin altre mitjà més eficaç de reparació trobaran que la venjança segura, irresponsable i sense possible o probable punició? No creien també els pagans que la venjança era el pler dels déus?

Recordeu, a més, les circumstàncies d'omnímoda secretesa, d'impunibilitat absoluta amb què hom pot perpetrar la venjança. Mil matèries combustibles o explosives, covades sota una brosta ben seca i en lloc propici a l'oratge. O si no, la llarga metxa encesa, amb l'extrem dintre una capsa de llumins, i aquesta també sota d'un gavell de malesa. I encara el vidre concentrador dels raigs llumínics i calorífics, qui inflamen el llumí o una altra matèria semblant.

El qui perpetra aquests actes venjatius pot anar-se'n ben tranquil a passa lenta a casa, segur que no serà descobert o atrapat, perquè fins després d'unes hores l'incendi no començarà (1).

Nosaltres tenim aquesta opinió. Per això diem que tal vegada seria interessant una enquesta sobre els amos dels boscos incendiats i les seves relacions en els pobles.

ANGEL GRAU

(1) Els incendis més curiosos foren els que veiérem en un poble del Vallès, de pallers. Durant alguns dies, tot batent en màquina, ara s'encenia un, adés un altre, demà un altre, malgrat tota la vigilància. El batlle pregonà que el qui descobrís l'autor, el regraciaria amb cinc centes pessetes. No fou descobret. Els incendis acabaren quan els pagesos s'endugueren tota la palla a casa seva.

La casa pairal

III

L'entrada

Entrem, si us plau, que la porta està de bat a bat oberta i no hi ha cancell ni campaneta. Es un sistema tot pagès tenir sempre la porta oberta i reconèixer a tothom el dret de traspassar-la, al masover o al jornaler que vol veure l'amo, a la venedora de pollets que pregunta per la mestressa, al pobre que demana caritat. L'*Ave Maria Purissima* no es crida fins que els peus estan posats dintre l'entrada. Fins hi té dret el gos a l'estiu, quan no troba al pati prou bona ombra a les hores de calor, si s'hi sap posar amb els respectes deguts.

Aquest sistema d'entrada ha preocupat a alguna mestressa que no hi hagi estat acostumada. Era aquesta que deia: "tothom se'ns fica a casa", "no te n'adones que t'embruten de fang tota l'entrada", "quan menys hi penses et sorprèn la visita i et troba de qualsevol manera", "no en pots treure els fills del masover que vénen a jugar amb els meus". Ja sabeu, doncs, en què consisteix el sistema pagès, a no tancar la porta a ningú de dia i a estar sempre a punt de rebre a tothom. Pel demés les visites a pagès no solen ésser massa freqüents i sempre vénen de gust, i aquella mestressa que volia cancell i campaneta ha comprès la raó i es passa mitja vida a l'entrada vigilant els jocs dels menuts, preguntant la doctrina als nens dels masovers i donant conversa als entrants i sortints. Per a una bona mestressa l'entrada és un lloc estratègic i d'ell estant es vigila l'escala del pis, la cuina, les habitacions dels mossos, les gallines que ronden pel pati i fins el gat i el gos que fan més d'una entrada i sortida sospitoses del pati a la cuina i de la cuina al pati.

Tan bell punt entrem en surten xisclant un parell d'orenetes que es posen a l'aguait als filferros d'estendre roba de les galeries de damunt els corrals. Tanmateix han estat ben atrevidotes de penjar un niu darrera la porta gran. Si sabessin que la minyona ha estat tres voltes amb l'esteranyinador als dits a punt d'enrunar el niu i la mestressa ha dat ordres de respectar-lo! Jo crec que quan les mares crien infants menuts els sobreïx per tots costats la tendresa i n'hi ha fins per a les bestioles, i jo he vist més d'una vegada entretenir els petits assenyalant-los els caparronets de les petites orenetes del niu de l'entrada. A entrada de fosc, quan el pare es posa al mig del portal guaitant l'horitzó, disposat a tancar les dues fulles revingudes de la porta, veureu entrar ràpidament sense ni piular la parella d'orenetes, com la veureu sortir de bon matí xisclant escandalosament tot seguit que és oberta la porta. Si fóssim tan cruels que algun dia tanquéssim la porta massa aviat podria passar que la parella quedés a fora i els ous o els petits del niu es refredarien i es malmetria la cria. Simpàtics ocellets les orenetes; llur fugida ens fa tristesa, però llur arribada ens enjoia, i la franquesa que amb el pagès s'emprenen l'obliga a ésser condescendent. Li tenen la casa enrondada per tots voltants, pengen llurs nius sota el pitral de les finestres o sota la tortugada de la teulada o dintre les golfes, i a la matinada, posades en rengle en alguna barana o coronisa, prop de les finestres, desperten el pagès amb ses cantarelles i refilets tot dient-li com ens conta mossèn Cinto:

Lleva't, lleva't de matí.
I tu encara ets al llit?
Lleva't de matí, de matí.
Qui vol a Déu servir
s'ha de llevar de matí.

A l'entrada de casa hi ha dues portes a l'esquerra i dues a la dreta; té al fons la caixa de l'escala i un corredor que dóna al portal del pati del darrera. De les dues portes de la dreta una és del menjador i l'altra de l'estudi. De les de la dreta una dóna a la cuina, llar, pastera i forn i altra al menjador i dormitori dels mossos. Quatre panys de paret que queden tenen sengles bancs de roure no massa polits. En tot es veu que el fuster del poble era una mica matusserot.

A l'hivern al matí el sol escalfa els bancs de l'esquerra, prop de migdia entra fins l'escala, a la tarda toca als bancs de la dreta. L'àvia, que es mou ben poc de l'entrada, es va mudant de lloc cercant el sol.

El diumenge al matí, en sortint de missa baixa, el pare i els mossos i l'hereu juguen a la *quirla* a l'entrada de casa.

A un extrem d'ella, en el centre d'un quadradet dibuixat amb guix, s'hi posa dret un canonet de canya sostenint un xavo: és la quirla. De l'altre cap de l'entrada estant, el jugador tira una bala de pedra disparant-la amb el dit gros apuntalat a terra. Si la bala topa la quirla i fa caure el xavo part de fora del quadradet, la moneda és de qui ha tirat la bala. De vegades la quitxalla fèiem quatre trossos de la xocolata que ens daven per a berenar i ens en jugàvem algun tros a la quirla. L'esmentat joc del diumenge durava fins a migdia. Prou em recordo de quan jo era criatura de com gaudia veient jugar el pare, i de com reia de gust si el veia riure a ell. L'alegria dels grans és especialment encomanadissa als infants. El malhumor s'encomana també i els infants en fugen instintivament, i els pares malhumorats mai no es guanyaran la confiança de llurs fills.

L'entrada de casa cada any s'escrostona i s'emblanquina per la festa major. La quitxalla no mira massa prim de fer-hi ninots amb un tros de carbó, ni tampoc els grans d'apuntar-hi amb un llapis les carnisseres i terces que va pesar el porc que van matar l'hivern passat o les cargues de vi i les mesures que va treure el darrer carro que va venir a carregar, poso per cas. Per aquesta raó no s'emblanquina mai que el pare no hi passi els ulls per si cal traspassar al llibre alguna apuntació. Tanmateix quan la mare s'enutja que li embrutin les parets de l'entrada té tota la raó. La paret no ha d'ésser lloc d'apuntacions. Com també té tota la raó quan renya els homes perquè en arribar de fora, asseguts a un banc de l'entrada, sorollant el peu dins l'espardenya, fan caure la terra de la qual deixen damunt les rajoles bells pilotets. Però no hi ha res a fer, sembla. El pare diu que l'entrada no és cap sala de rebre i que una casa de pagès no és cap pis de Barcelona. Altrament l'entrada de casa meva té quelcom de senyorial que li comunica la perspectiva de l'ampla escala de pedra que té a la capçalera. I, sigui dit de pas, no està convertida en un magatzem d'eines i guarniments com altres entrades, perquè el bon ordre del meu pare sempre sabia trobar un lloc acomodat a cada cosa. — Jaume.

Es còpia
JORDI ARNAU

Notes volanderes

En escriure aquesta nota, el mes de setembre segueix tan eixut com el seu pare, i el sol, sens dubte per a confondre aquells que pronostiquen la seva pròxima fi, apreta com un dimoni. Segons consuetud, amb l'arribada del setembre s'ha iniciat el retorn dels estiuejadors, que vénen més morts que vius. "Quin estiu! — exclamen tots. — No calia moure'ns de Barcelona!" Es clar que no!

Alguns collegues forans es queixen amb molta de raó de les colles d'excursionistes incultes que els dies festius envaeixen com una allau de bàrbars les estacions, els trens, les platges, els llocs històrics, les fonts gemades, els boscos ombrívols, els pics alterosos, xafardejant-ho tot, fent malbé el que poden, estimbant pedres ungides, sembrant de brutícia, llaunes i paperots els més deliciosos paratges, deixant arreu un rastre de desolació i de vergonya... A aquestes colles salvatges es deuen els enrunaments de moltes de les relíquies del passat que restaven en castells, en ermites, en convents i casalots, de la nostra terra, víctima de la barbàrie sectària del segle dinou i de l'abandó i la incúria d'una raça nobiliària indigna dels seus blasons.

Aquestes colles estan formades pels analfabets, els mal ilŀlustrats, els pervertits, de les nostres poblacions — els que aquí, a Barcelona, per exemple, empaiten i profanen les donzelles, bolquen els seients de pedra (àdhuc, algun cop en el mateix passeig de Gràcia), embruten les socolades dels nous palaus, corren i criden i bramen pels carrers, convertint-los en pista dels seus barroers esports, reneguen com a condemnats per fer l'home, insulten les dones si a mà ve.. És la raça dels revolucionaris innominats de demà, una veritable calamitat pública.

Fa pocs dies marxà per la línia fèrria del Nord, cap a ponent, un comboi de màquines velles que talment semblava un enterrament de "petits gegants" industrials morts, amb les seves xemeneies hirsutes (ara no en porten de xemeneies altes les màquines), amb les seves fogaines endolades i els seus tènders buits, amb les seves bieles raquítiques i les seves petites rodes gastades. Quina fila feien! L'enorme novíssima locomotora que se les emportà com si es tractés de jocs ferroviaris dels nostres nens, que en portava d'ufania! Semblaba dir, en xiular a estil ianqui estentòriament: pas al progrés!

I allò, tot aquell llarguíssim comboi de panxuts trastos vells que arrossegava gentil la novíssima locomotora, també havia estat portaveu del progrés mig segle abans. No tardarem pas gaire a veure en ridícul aquests gegants de la indústria ferrocarrilera, ara tan arrogants.

"Les festes majors porten dolors", deien els nostres avis. A la nostra terra, ara, les festes majors sembla que no hi porten més que alegria i... envelats. Molta ballaruga i no pas tota de bona mena. Si, a més, hi porten el que diu l'adagi, allà els que ploren... Els mesos d'agost i setembre Catalunya és un seguit de festes majors.

L'amic Arnau, que tantes coses sap de la nostra terra pairal i les seves patriarcals consuetuds, quantes coses amenes podria contar-nos de les festes majors, i... quantes tristeses alhora! — C.

APUNTS DE VIATGE

Camí de Copenhaguen

V

El fiord

Totes les muntanyes un dia s'aplegaren, deixant recons; el mar va entaforar-se entre les serres, i el fiord sortí.

De Laerdal surt el vaixell al matí i segueix entre serres despoblades i sense interès, unes milles.

Pel fiord, un estol de sarcets juga i neda; més enllà, uns cabussons; les gavines segueixen el vaixell. A la riba estreta, molt estreta, unes cases, uns prats, i res més. Seguim recons i reconades. La neu clapeja les muntanyes en els cims. Trobem un vaixell que va a Guvangem i en plena mar fem transbord.

Amb gran facilitat els vaixells s'acosten i es separen. Braços enlaire diem adéu *als que marxen en direcció oposada.*

Les muntanyes són més poblades de bedolls, les ribes són més amples; en alguns llocs, fruiters i cases; embarquen i desembarquen gent i farina. A contracel veiem una immensa estàtua en una punta de fiord: és un rei Frederic, regalat per l'Emperador d'Alemanya Guillem. A l'altra riba, es veu un gran edifici on hi ha l'hotel de Balhom.

L'hotel és molt gran, ben posat a la riba, de cara al mar; una mar ampla, amb entrades diverses s'estén davant; les muntanyes coronades de neu; l'aigua clara, assolellada; als voltants de l'hotel, moltes cases espargides, casetes de venda d'objectes del país, tapissos teixits durant les llargues nits d'hivern, objectes de fusta, pells importades de països més del nord. Hem vist una petita cria de guineus negres i una altra de conills blancs. El país és bonic, fèrtil, amb conreus de fruiters, pomeres, pereres, gerderes, ribers, etc.; el panorama, dilatat i bonic, és el millor lloc de la riba que hem trobat, rialler, alegre.

L'hotel és poblat de gent anglesa, alguns alemanys i noruecs. Els anglesos són els que més abunden.

No hem trobat per ara el fiord de muntanyes nues, tallades verticalment, que deixen pas estret a l'aigua; no trobem enlloc aquell aire feréstec que ens conten de Noruega; fins els glaciers són abordables pels excursionistes, sense esforç.

La fauna que hem trobat és reduïda: vaques petites de banyes punxegudes, ovelles motxes i rodanxones, el cavallet del país, petit i rabassut, gallines ben negres o ben blanques. També crien alguns rens domesticats. Molt de lluny hem vist gavines i ànecs en ramats al mig dels fiords, uns falziots o falcons que cacen mosquits i peixos, un corb garsa gris de cos i negre de cap i ales, moltes grives i tords, passerells i algun pinsà.

Té un interès particular per a nosaltres la mena de menjar que arreu ens donen. El sopar i l'esmorzar són a base de pendre cadascú el que li plagui del que a la taula hi ha; a l'hotel de Balhom comptàrem seixanta dos plats; tothom s'hi aboca i omple el plat de tota barreja; és un colmado *posat damunt la taula; confitures, formatges, fruita, conserves de peix i carn, salses espesses i clares, verdures cuites i crues, carn i peix cuit i rostit, etc., etc.; i com menja la gent! Això és la* Sacuska.

Travessem el fiord per última vegada en un dia clar, amb sol de primavera; no fa fred; deixem aquells pobles petits i alegres a l'estiu, però tristois i encongits a l'hivern quan sols poden dedicar-se a la pesca i matar alguna peça de caça. El fiord rarament es glaça del tot. La gent s'entreté, en les llargues nits d'hivern, a teixir petites catifes o fer treballs de fusta; a l'estiu, tots s'espavilen i es posen a punt de rebre els forasters.

L'últim tros del fiord és molt estret, i les muntanyes altes i tallades. Fa un bonic efecte.

La muntanya

Quan anem a deixar el fiord, la cosa s'aguditza, les muntanyes s'acosten, es verticalitzen, i la roca quasi toca el vaixell que, amb precaució, passa fregant el rocam.

L'aigua salta en grosses i petites cascades escumejants. A Guvangem hem acabat el fiord i comencem la muntanya.

La gorja del fiord va estrenyent-se i la carretera i el riu es disputen el lloc entre les parets de l'engorjat alt, de parets tallades, l'escletxa s'estreny i l'aspecte feréstec s'accentua. Dalt d'un cincle, a mitja muntanya, l'hotel de Stalheim. Es un bon lloc de muntanya, dins d'un engorjat; arreu, rius furiosos s'encalcen i cascades polsinoses es desplomen.

De Stalheim poden fer-se excursions a les muntanyes altes. Pugem al cim d'una, coronada amb una torre de pedres, on trobem targes d'excursionistes. D'aquí es domina un panorama circular de muntanyes nevades. Les muntanyes noruegues són totes boterudes, arrodonides, sense caires vius que agullonin la imaginació i facin dalir d'entusiasme.

De Stalheim a Bergen passem un paisatge frondós d'arbres, prats i cultius, amb llacs, rius i cascades, alguna formosíssima, com la de les Set Germanes.

Bergen

Com sempre, hi plou, vespre i matí, a riades. El mercat del peix, on degollen els peixos i els estripen a raig de dipòsit. Bergen està encimbellat en els escalons de la serra.

El tren principal de Noruega és el que uneix Bergen i Oslo, travessant la muntanya. El país és humit, verd, amb aigua en totes formes, moguda i quieta.

El tren s'enfila entre muntanyes i arbredes; salts d'aigua canten a cada costat; punts de mira triats; la muntanya pelada amb neu al fons; la boira en tapa trossos amb vel espès. Som al cim; un llac; la neu a les vores i cobrint la muntanya. El tren passa

protegit per túnels de fusta i barreres per a separar la neu.

El paisatge és meravellós i sorprèn a cada volta.

Barraques i casetes de pastors; el termòmetre marca 7° a la una del dia. Una plugeta contínua ens segueix des de Bergen.

El tren passa entremig d'un gran llac glaçat; la muntanya s'acaba, coberta de neu; i el tren comença la davallada, s'engega a tota màquina; travessem neu i glaç.

L'espectacle és difícil de descriure; sense veure'l no se'n comprèn la grandiositat.

La pluja s'ha quedat darrera la serra; aquí tenim sol esplèndid; som a la plana i la temperatura puja.

La plana és ondulada en muntanyoles; granges arreu. Es molt suau la vall, verda i dolça, amb casetes i camps, paisatge repetit en tota la vall.

Arribem a Oslo que és ja vespre.

Oslo

La capital de Noruega no té cap pretensió; és polida i prou. Figureu-vos un Barcelona en petit, urbanitzat i net, amb molta vegetació; té el seu Tibidabo, un ferrocarril que surt de prop del Palau Reial, puja en mig d'un bosc d'avets famosos, muntanya amunt. Els punts de mira damunt Oslo són variats i bells; la ciutat, estesa en la vall fins a entrar dins la mar; el fiord entrant terra endins per multitud de cales; les torres i xalets enfilant-se pels vessants i carrers entre jardins.

Al cim trobem un restaurant; és Frognersoeten, antiga residència d'un cònsol, adquirida per la ciutat.

Oslo té un llarg carrer molt ample que va de l'estació al Palau dels Reis, edifici aquest sense cap pretensió, propi per a un rei de Noruega.

A mig carrer una gran plaça que omplen arbres majestuosos i estàtues.

El Parlament, en la cara de llevant; a ponent, el Teatre Reial, amb les estàtues d'Ibsen i de Björnson.

A la mateixa plaça, la façana de la Universitat, amb tres cossos d'edifici, i al darrera un rònec pavelló allotja la Galera dels Vikings, que fou trobada en un coixí d'argila que privà la seva destrucció; data del segle IX; dins d'ella hi era enterrat el capità de la galera. Aquesta tribu devia ésser la que manava en aquests països boirosos en aquelles èpoques fosques, amb els seus corsaris.

L'arquitectura d'Oslo no atrau ni té interès. Algun monument enèrgic; l'església gòtica Vor Frelsens, de posat sever.

La ciutat és apinyada; no és com Copenhaguen, que sembla una magrana esbadellada i lluenta.

* * *

La tornada sempre és ràpida. El temps ha passat, la terra ens crida, i som lluny de casa.

El record de la família, de la terra (i per molts companys de la taula) fa que tot siguin presses. Al vespre prenem el tren a Oslo, i deixant Noruega entrem a Suècia, dormint ja plàcidament.

El policia ens desperta, quan entrem a Dinamarca, per a visar el passaport; el mar és mogut i el tren gronxa. Aviat som a Copenhaguen. Poca estona estem aturats i de dret cap al continent, travessant illes i estrets. Enfilem Alemanya; a Hamburg anem a veure l'amplada del llac, la llargada del port, que no s'acaba, el túnel submarí, els ascensors de gent i carruatges i la completa urbanització d'una capital d'un milió d'habitants.

Arreu trobem la manifestació republicana commemorant l'aniversari de la Constitució de Weimar, amb cants i atxes de vent, fanals i senyeres vermelles i republicanes; manifestacions imponents.

Al matí arribem a Colònia. Adéu, bella Catedral; adéu, Rin. Travessem Alemanya i Bèlgica, ja mig ensopits, i entrem a França; fa calor i hem deixat la roba de llana.

París

Es diumenge; els carrers són deserts; un volt pel Bosc de Bolonya, i després d'un bon sopar al Quai d'Orsay (que ja esperàvem dies ha cansats de menjar paper i serradures de suro) fem l'última etapa amb la illusió de veure la terra calenta del Mediterrani.

A Portbou la calor és forta i la suor raja del nostre cos com d'una font.

Port de la Selva; l'Empordà; la Catedral de Girona i Sant Feliu, sota un incendi de sol, alegren el nostre esperit, frisós de bona menja. El sol encén els pins de copa verda i els blats de moro cremats. Oh, bella terra la nostra, ardent i viva, encesa de sang i de carn, terra que crema i es gasta. El Vallès, bells turons coberts de pins, camps ufanosos, camps rossos i cremats, riu sec.

Som a casa. Tres dies i tres nits des d'Oslo a Barcelona!

MIQUEL VIGATÀ

Barcelona, setembre de 1928.

Espurnes

A França s'expliquen els èxits dels nostres germans catòlics ,perquè formen un batalló, sobresortint el caràcter decidit, el coneixement profund de la fe, zel gran per a illustrar la veritat, propagar-la i defensar-la contra els assalts de la Maòoneria.

Fins la novella i el cinematògraf tenen representants i propagandistes catòlics, admirablement preparats.

Així s'evitarà que es falsifiquin els textos bíblics, en projectar pellícules per a tots els públics, com se'n planyia el nostre Rucabado fa algunes setmanes.

Els nostres germans de França són un bell exemple d'activitats encertades i ben dirigides.

* * *

Els iconoclastes destruïen les imatges. A Rússia el comunisme volia tirar-ho tot per terra, però el temps, moltes vegades, desfà l'obra nefasta dels mals homes. En aquell desventurat país on tantes coses s'han volgut assajar, a costelles dels desgraciats, es troben que hi manquen els metges, la qual cosa és un vertader conflicte. El temps demostra que no n'hi ha prou amb què en un poble tots els homes facin de comunistes, i que és necessari que n'hi hagi també que facin de metges, d'apotecaris, d'escombriaires, de militars que manin i fins de burgesos que governin!

De la platja estant

S'ha celebrat un concert a la sala del Casino. Seria difícil constatar si els concertistes ho han fet bé o malament, perquè durant l'execució de les obres un grup de niñas bien *i de* niños pera *no han fet altra cosa que parlar.*

He pogut observar que les senyoretes que reien i parlaven en veu alta, eren en l'ordre social les més distingides. Sembla que la distinció hauria de consistir a comportar-se bé en públic. Doncs, no és així. Les que tenen el pare ric es creuen amb el dret d'abusar de la paciència del públic. Tot els està bé.

A la sala hi havia persones de posició modesta, i escoltaven atentament.

El mateix passa en les sales de concerts de Barcelona. Les persones distingides escolten la música com si sentissin ploure, i la classe mitjana i el poble l'escolten devotament. Naturalment que hi ha excepcions, però ningú no pot negar que són molts els qui creuen que dóna bon to tenir constantment una rialla burleta als llavis.

Si jo pogués, dissoldria l'Associació de Música da Camera de Barcelona. Aviat no hi haurà cap persona que estimi l'art i la música que assisteixi als concerts que organitza la dita Associació. A la sala del Palau, es reuneixen moltes colònies estiuenques, i conversen en veu alta com si es trobessin a la platja. Per evitar que els artistes estrangers que vénen a la nostra ciutat en tinguin un mal concepte, caldrà dissoldre l'esmentada Associació. Quants eren els que es varen delectar amb la Missa Solemnis de Beethoven? Molt pocs. Durant l'execució d'aquesta obra gegantina que fa espurnejar el ulls dels que tenen educat el gust artístic, les niñas bien *reien i conversaven en veu alta. Jo he vist jugar i riure a un grup de senyoretes i de joves, durant l'execució de la IX Simfonia de Beethoven. Quan el director es va girar per agrair els aplaudiments d'un petit grup que aplaudia, la majoria del públic havia ja abandonat la sala. Si no escolten quan es troben a les sales de concerts de Barcelona, com voleu que escoltin en una sala de Casino, on s'hi han ballat tants* charlestons?

Es una cosa que fa pena observar una estona aquestes donzelles frívoles que creuen que no existeix res al món que sigui digne d'ésser tractat seriosament. Tot els fa riure.

Cada dia les nostres dames i les nostres donzelles són més despreocupades. He observat que no solament ho són les donzelles, sinó també les senyores casades.

Totes les tardes es passeja per la platja una senyora, que és constantment galantejada pels elements joves de la colònia. Ella té una paraula amable per a tots els joves, i quan algú li diu una galanteria somriu coquetament. Adhuc els casats bromegen amb ella.

El que sorprèn és sentir parlar els joves. Tracten amb una gran intimitat a totes les donzelles. Avui han arribat a l'Hotel dues senyoretes. Al cap de poca estona els joves de la colònia les tutejaven com si les coneguessin de tota la vida. Quan s'han dirigit a la platja, un grup de joves s'ha collocat al seu entorn. Aquí, les que arriben darrerament són les que tenen més acceptació.

Prop meu seia un jove que tenia un llibre a la mà. Volia saber per què no conversava amb els altres joves i li vaig dir per tal d'iniciar el diàleg:

—He observat que no passeja com abans amb les senyoretes de la colònia.

—Es cert, respongué el jove. Hi ha tanta gent que passa el dia censurant els altres i escampant falsos rumors, que prefereixo cercar la companyia d'un llibre. Ja haurà observat que aquí es diu mal de tothom. Un petit incident serveix per a criticar amb duresa un amic. La petita anècdota pren grans proporcions quan passa d'uns llavis als altres. Jo tenia costum de passejar amb les senyoretes de la colònia. Casualment vaig posar-me dues o tres vegades al costat d'una senyoreta, i de seguida va córrer per la colònia que jo la pretenia. A la nit al Casino no es parlava d'altra cosa. Els amics asseguts a l'entorn de les tauletes de la terrassa, feien comentaris sobre les possibilitats del meu casament amb l'aludida senyoreta. Fins algú es va atrevir a dir que jo la importunava. Aquests comentaris em varen sorpendre molt, perquè jo encara no sabia que estigués enamorat. M'he convençut que és impossible tenir amistat amb aquestes senyoretes. Aquí no es pensa en altra cosa que en el matrimoni.

—Té raó, li vaig dir contemplant les parelles que passejaven per la platja. Aquí no saben què cosa és l'amistat. Es natural que els joves s'estimin, perquè porten constantment encesa la flama de l'amor, però mai no haurien d'estimar-se interessadament.

—Veu aquella senyoreta?, em digué signant la terrassa del Casino, acabava d'arribar de la ciutat i el jove que conversa amb ella se li va declarar. Creu vostè que és possible que s'estimin si no s'havien vist mai? Aquests apassionaments solen donar molt mals resultats.

—Comparteixo la seva opinió. Si avui existeixen tants matrimonis que estan divorciats espiritualment, és perquè es varen unir sense estimarse. El divorci espiritual és una tortura per aquells qui han de viure sota una mateixa teulada, sense portar encesa dins el pit la flama de l'amor. Quan la llar és freda, la vida matrimonial és un suplici. L'home, quan estima profundament l'esposa i els fills, és capaç de fer per ells qualsevol sacrifici. Déu beneeix les llars damunt les quals plana l'amor i la pau cristiana. Per a crear una família s'ha de procurar que l'esposa sigui una dona assenyada i honesta. Enamorant-se sobtadament com aquests joves frívols, que es deixen fàcilment suggestionar per les belleses fugisseres del rostre, un hom s'exposa a unir-se amb una dona amb la qual és impossible viure harmònicament. No s'adonen aquests joves que el matrimoni és un dels actes

més transcendentals de la vida de l'home. Els que van bromejant al matrimoni acaben plorant.

Per davant nostre va passar un estol de donzelles que es dirigien al Casino. En veure el jove que conversava amb mi esclafiren a riure. Ara li diuen el tímid. Segons l'ideari d'aquestes donzelles frívoles, els tímids són aquells que parlen seriosament i no els plauen els galanteigs. Serà veritat que aquestes donzelles no porten altra cosa dintre el cap que una mica de serradures?

MARIA BONSHOMS

El Centre Catòlic i la seva eficàcia moral

Contestem..... a desgrat nostre

No volia fer-ho, però són tants els que m'han parlat de l'article publicat a CATALUNYA SOCIAL, número 377, *Frenem!... enrera i canvi de via!*, firmat per M. Busquets-Mollera, que m'hi sento obligat, quan no per aconsolar els ferits per l'opinió del senyor Busquets, exhaurida per l'experiència d'un rector novell, "però vell en l'experiència", segons diu, preterint la de molts altres que sense basarda al treball han assolit els fruits contraris; pocs, si voleu, perquè el bo sempre és escàs, i sobretot tenint en compte que el treball dels catòlics sempre segueix corrent contrari al pagà; i també, segons dieu, per vostra psíquica experiència que afirmeu tenir molt abundosa, però tal volta no ho és prou per assolir aquella força que necessiten les premisses d'un argument deductiu.

No volia fer-ho, repeteixo, per no fer-vos creure que la meva contesta inclou l'esperit d'una controvèrsia, puix res no pot repugnar-me tant com una pugna *inter nos;* pero tanmateix crec que fileu tan prim que els vostres fills es deuen haver captrencat moltes vegades si és que realment viviu en el nostre planeta.

A mi m'ensenyaren que l'home era un compost de cos i ànima, i que l'ànima abstreia per mitjà dels sentits, segons el principi *nihil est in intellectu quod prius non fuerit in sensu,* i Sant Pau ens diu: *per ea quae facta sunt intellectu conspiciuntur...* Per tant hem de valer-nos de les coses sensibles per assolir la idea de Déu, doctrina que ensenya, si no em falla la memòria, també, el Tridentí.

Ara bé, entre els Centres del tot paganitzats i els Centres catòlics, no faciliten aquests millors mitjans que aquells?

Mesurem-ho pels efectes. Jo sé que d'ells n'han sortit més capellans que dels altres, molts dels quals en la seva jovenesa havien fet en els teatres de Centres catòlics els papers més esquinçats, i amb tanta naturalitat com ho pot fer un bon artista, la qual cosa vol dir que encarnaven el paper, i no m'atreviria pas a dir que ara són mals capellans.

Jo sé que del Centre catòlic i dels seus teatres n'han sortit frenats molts vicis. Diré més per concretar: En algun dels pobles desmenjats o deixats de la mà de Déu, on arreu tots reneguen, sols l'església, on pocs hi van, i el Centre, són els llocs on no s'ou aquesta pesta infernal, ni d'aquells mateixos en la casa dels quals una parla obscena emplena l'ambient. Diré més: dels que avui van a l'església molts han sortit del Centre i en ell s'havien fet forts en catecisme.

Crec que entre vós i jo hi ha una diferència: vós, del Centre catòlic heu recollit l'aspecte dolent, i jo el bo, i tenint en compte el principi *ex fructibus cognoscetis eos,* podríem cloure que el Centre catòlic, considerat en ell mateix, és indiferent, i ningú no ens ha prohibit usar una cosa indiferent, en ella mateixa, puix que en virtut de la seva indiferència objectiva l'home no és condemnat a un fatalisme, i per altra part recordem que Jesús ensenyà en el Parenostre: "...i no permeteu que nosaltres caiguem en la temptació...", i responent a Sant Pau, qui li demanava que no fos temptat, li diu: *sufficit tibi, Paule, gratia mea...*

Voleu dir-me, tal volta, que alguns en el Centre catòlic han vist més enllà del nas o han fet... o han après el que vós afirmeu? No n'hi ha prou, puix per ésser categòrica la vostra afirmació hauríeu de provar-nos que de no anar allí, no haurien anat en lloc pitjor ON SERVEIXEN MÉS BÉ QUE NOSALTRES, o que s'haurien quedat més bons que no han sortit del Centre catòlic.

Voleu firmar la vostra sentència judicant pels fruits? Jo no goso, puix bé recordo la doctrina de Sant Pau: *neque qui plantat neque qui rigat sed qui incrementum dat, Deus.* (No sé si interpreto prou bé els textos, puix no estic fort en exegesi.) I això ho deia aquell apòstol que estava investit de tots els carismes i del do de fer miracles, prova palesa de la seva doctrina. Però nosaltres, miserables criatures, que per enlairar-nos hem de valer-nos de tots els mitjans, sense preterir els humans (dels quals vivim tan a prop i ens és impossible despullar-nos-en sense la gràcia de Déu, o pensar a la manera pirronista), creiem bon xic intransigent la vostra doctrina sobretot tenint en compte que avui l'Església no necessita una providència tan miraculosa com en la seva naixença, segons ensenya Sant Gregori.

Voleu fer-nos creure que el fundador d'un Centre catòlic pensa convertir el món a Crist solament amb mitjans humans? No ens ho podem pas empassar com a tesi general, i ens és més fàcil creure que ha preferit del mal el menys, segons aconsella la moral cristiana, sobretot si esbrinem, per pròpia experiència, que un home d'indiferència escèptica passarà més aviat el llindar del Centre que no pas el del

temple, ja que *nemo repente fit summus*, com diu l'Esperit Sant.

No vull pas desmentir amb les meves consideracions que la doctrina per vós proposada és la que més prompte ens porta a Déu, puix faria traïció a ma creença, però sí que dec dir que és molt bo que l'home hagi practicat les virtuts cardinals perquè després li siguin més planeres les virtuts teologals, i cal, per això, primer que vulgui venir, que vulgui escoltar, convèncer-lo i que s'agenolli... aquest és l'ideal, però recordeu-vos que l'ideal *est prius in intentione et posterius in executione* i no sempre s'assoleix de part de l'home.

Alguns senyors bisbes ens han manat anar al poble, i ens han donat els mitjans: acció social, creació d'associacions de seglars, etc., i d'aquí ha nascut el Centre catòlic, per desgràcia (i en això penso com vós), de migrada vida, que imposa un vertader sacrifici als directius per a conservar la seva existència, raó per la qual aixequen els punys els seus creditors en venir una desfeta, però no és res d'estrany perquè també els aixequen contra qualsevol altre deutor que no pugui pagar.

¿Podríeu, doncs, i fóra de més profit en lloc del vostre radicalisme blasmant, donar-nos la clau d'alguna caixa capaç d'injectar una forta vida als anèmics Centres catòlics perquè puguin ocupar el primer lloc i el més digne en la societat, i així no hauríeu de fer el Jeremias en contemplar la seva misèria, causa, segons vós, del poc fruit per la manca dels elements que deuen integrar-lo? Es molt fàcil fer el crític.

Si voleu dir-nos que molts per mitjà del Centre catòlic encobreixen el seu mal cor, jo us diré també que molts fan servir la religió per tapadora, i mai no ha cregut cap home sensat que la vertadera religió es prestés a semblant mite.

I si voleu significar-nos que ens cal vigilar per no relliscar en la pendent en la qual està inclinat l'home, havem de dar-vos gràcies del consell, però és consell sabut i per dir-nos això no calia emprar el blasme.

S. S.

Sabadell, agost 1928.

Del món del treball

El nombre d'obrers sense treball a Alemanya, que la segona quinzena del mes passat era de 579.000, s'ha elevat la primera quinzena d'agost a 584.000.

Aquests dies es reunirà a Budapest un Congrés per a estudiar i combatre les malalties dites professionals com també els accidents del treball. Fins ara hi han acudit més de 400 delegats estrangers.

Els obrers ferroviaris d'alguns districtes de la Gran Bretanya han acceptat la nova escala de salaris proposada per les Empreses ferrocarrileres.

Alguns nuclis d'obrers sense feina han realitzat una manifestació de protesta contra la disminució introduïda en el subsidi d'atur forçós pel govern anglès.

Sollictien que el dit subsidi tingui la quantia que abans tenia, o que se'ls admeti en asils especials.

La manifestació es dispersà sense que es produïssin incidents.

Els últims successos polítics d'Egipte provocaren al Caire una vaga singular: la dels advocats, que qualificaren d'illegal l'actuació del govern.

El Comitè Nacional d'Organització científica del Treball ha invitat tots els països al IV Congrés Internacional que ha de celebrar-se a París l'any que ve, si a Déu plau.

El Congrés tindrà caràcter de Concurs, i sols admetrà un nombre limitat de Memòries sobre aplicacions pràctiques de l'organització científica en els treballs de tota classe. Les seccions del Congrés són: Agricultura, Comerç, Administració, Economia i Metodologia.

En la vaga dels descarregadors del port d'Helsingfors, els vaguistes atacaren a trets els obrers que no secundaven la vaga i en mataren uns quants.

A Grècia han acabat per consumpció les vagues de tabaquers i gent de mar.

Com a resultat dels acords del Consell de l'Oficina internacional del Treball i de les resolucions adoptades en la conferència recentment celebrada a Ginebra, l'any pròxim tindran lloc allí dues reunions de la dita conferència, la primera de caràcter general, a la primavera, i la segona, de caràcter exclusivament marítim, en el mes d'octubre.

En la conferència de caràcter general es tractarà d'establir un projecte de conveni o una recomanació segons el criteri que prevalgui sobre la prevenció dels accidents del treball en la indústria, i especialment en el que es refereix a la protecció dels obrers ocupats en la càrrega i descàrrega dels vaixells i sobre la prevenció dels accidents dels obrers ocupats en els treballs d'enganxar i desenganxar els cotxes de ferrocarril, mitjançant l'aplicació de ganxos automàtics.

L'assumpte segon que s'ha de tractar en la conferència, es refereix a la reglamentació dels treballs indígenes (treballs forçosos). A aquest propòsit s'han realitzat importants estudis per una comisió d'experts, els quals estudis serviran de base per a deliberació de la conferència.

L'Assemblea Marítima s'ocuparà especialment de la reglamentació dels treballs a bord compresa la durada de la jornada i de la protecció de la gent de mar en cas de malaltia, comprès el tractament dels ferits a bord. Especialment, també es concedirà l'assegurança de malaltia als mariners.

Més modern encara..

(Apunts per a una conferència)

Als joves qui haveu d'alternar amb la gent tarada pel modernisme extravagant.

Un clau treu un altre clau. I amb les mateixes armes que els enemics de Déu utilitzen per ofegar la fe bé crec jo que es pot colpir el mal. Cal, és clar, no apartar-se de la bondat. Però cal, també, no aixoplugar-se covardament sota el sostre de la bondat per por de donar la cara. La bondat no és pas cap amagatall. Es un casal amb terrat i tot i pal per a penjar-hi bandera!

Avui, això de donar la cara és un paper que es cotitza a un preu molt baix. Hom diria que s'hi cotitza per manca d'orientació. Entre nosaltres, entre molts cristians, s'ignora on pot collocar-se amb profit aquest paper de donar la cara. I, és clar!, la desorientació engendra el recel i el recel el "no-res".

I del "no-res" és que em queixo precisament. Podeu ben creure (i en penyora d'assegurança puc vanar-me d'uns anys de convivència entre joves del "dia" en oficines i comerços), que un dels defectes més arrelats a la nostra joventut és la vergonya de confessar-se catòlics.

Defecte cabdal si es compara amb l'entusiasme i l'orgull que senten els joves de les esquerres quan parlen de les teories de Voltaire o de les tendències de Víctor Hugo.

Joves de sentiments excellents es dobleguen a la influència dels que diuen que la Religió és carrinclona. Els dolls d'opinions engrescadores i escumoses (i, per tant, poc clares) que ragen de la gent *moderna* abasseguen la voluntat d'una gran part de joves bons i els arriben a fer dubtar de llurs convicccions. Es trist, però és cert.

I a l'oficina, en les converses, hom no s'atreveix a dir que va a Missa perquè fa cursi; hom no gosa a cantar les belleses del camp perquè se les han menjades les boques dels cinemes; hom no té cor de glossar l'amor de bona mena perquè la *revista* i el *jazz* l'han cremat com un trasto vell; hom no té valor per dir que el nu moltes vegades és inoportú encara que vagi embolicat amb un albarà d'artista, pel temor que el comparin amb un Rector de fora; hom té por de fuetejar la porqueria de les platges perquè no li diguin carrincló i hom, en fi, no pot elogiar els costums dels avis perquè no porten aquell *cachet* d'originalitat que cal que duguin les coses d'avui, mitjançant el qual són acceptades encara que siguin d'una beneiteria enternidora.

Cal donar als nostres joves unes injeccions de santa energia; de coratge ben entès; de modernisme lògic. Algunes vegades és prudent callar. Altres no és tan bo com sembla. I mai no deu callar-se quan, a través d'un silenci, els que ens volten poden endevinar-hi el consentiment a una grolleria.

Foqueu els binocles de la sinceritat cristiana i l'esperia sa i mireu les collites d'aquest segle.

No fa pas gaire que es va publicar a Barcelona un manifest futurista. Coincidint gairebé amb aquest manifest va visitar la nostra ciutat Marinetti, el fundador del modernisme extravagant. Les parets dels carrers són com unes estranyes platges on xipollegen constantment onades de paper fetes de cartells d'un gust tan especial que fan pensar en el mosso que escombra el taller de l'artista. La immoralitat (paraula vella), disfressada de ball o de *revista,* arrossega la seva ossada nua i repugnant pels nostres espectacles. Es tradueix Voltaire, Prevost i altres autors contertulis seus de catau fangós amb la mateixa simplicitat que un avió es trenca les costelles contra d'un roc punxagut que pren el sol tranquilament en mig de l'Atlàntic. La calor sembla talment que hagi fos la vergonya de les dones que pullulen per les nostres platges i pels nostres carrers... i entremig del neguit d'aquest castell de focs de modernisme se sent el petar escruixidor que fa el fustam dels costums pairals esgavellant-se i ensorrant-se per moments, incapaç de sostenir al damunt seu el repicar poca-solta de talons de tot aquest eixam de gent que corre a grans gambades cap a la *revolució dels sistemes.*

Aquesta frase de *la revolució dels sistemes* és quelcom que fa riure posada en llavis d'un jove que vulgui ésser de cos i d'ànima veritablement modernista i veritablement revolucionari.

La vertadera revolució l'hem de fer els més avançats d'avui atacant el modernisme extravagant. I l'hem d'atacar per trobar-lo massa endarrerit i, a més, despòtic. I el despotisme sí que no l'hem de voler tolerar. Es com un putxinelli vestit de lluents que pretén que tots ens abillem com ell i fem el ximple com ell. I és per dignitat d'ésser racionals que li hem de dir que *no volem* seguir-lo i que preferim un "modernisme" més *modern* i, sobretot, més lògic: *Caminar per la nostra pròpia voluntat pels camins que ens illuminin la nostra intelligència d'homes lliures. Fer revolució de sistemes cada un de nosaltres, però no acatar-la perquè ens la imposa el traductor d'una obra revolucionària.*

I ara veurem quina cal que sigui la nostra revolució, millor dit: la nostra *contrarevolució.*

Subscrivim també nosaltres, joves bons d'avui, el nostre manifest. Exposem d'una manera sincera, clara, atuïdora i sense acotaments de cap estil segle XIX, la nostra *original* manera de pensar.

Trenquem els motllos dels que tenen por de dir el que són i pensem que en sostenir la nostra sana opinió contra totes les befes és on resideix el *futurisme* més depurat.

Fem, també, declaracions sensacionals i sintètiques que tinguin, alhora, el seny i l'estridència d'un xiulet d'alarma.

"DECLAREM que l'home no és cap bastó d'espantall perquè puguin penjar-se-li impunement els pellingots de la beneiteria.

HEM OBSERVAT que el modernisme, quan arriba a un cert grau d'extravagància, llença una mena de baf de manicomi que ofega l'originalitat sublim que flameja a dintre de cada home.

DEMANEM L'ABOLICIÓ de les ratlles rectes i les corbes. Volem solament una ratlla ben clara, vagi per on vulgui, que estigui untada de mel cristiana i que uneixi l'home amb Déu.

ASSABENTEM que Déu sempre és nou; que som catòlics; que anem a Missa i a confessar; que no ens en donem vergonya.

PERQUÈ hem estudiat a fons les nostres conviccions, estem escamats de les esquerres.

DENUNCIEM les nicieses de solemnitat que es diuen des de la premsa esquerrana, en les pàgines de la qual es bufeteja els mateixos que la segueixen (és un exemple ben viu el recent cas d'En Josep Pla.)

VOLEM idees més noves que el futurisme. (L'home més original és el que sap d'on ve i on va. L'home més fort és el que treu la cara per les seves conviccions. L'home més gran és el que té conviccions.)

FEM SABER que als Asils on es dóna acolliment als pobres vells i on es recullen els infants malalts de malalties repugnants, són TOTS Asils de capellans i monges.

I ELS ESTIMEM per la nostra dignitat d'homes. (L'home més nou és l'home que té més dignitat.)

ANUNCIEM que estimem, també, la bellesa de les postes de sol, i la carícia de les nits estelades i sentim tota la tendresa del toc d'oració i cantem la natura i la gràcia del cel blau i vibrem a l'esperonada que ens dóna el sol flamejant.

BLASMEM els espectacles impúdics i la mala fetor de carn destapada. I l'aldarull salvatge de les passions eixides de la gàbia.

TROBEM antiquada la "revista" de moda.

I DECLAREM que nosaltres volem més nou que el garbuix espectacular que poden produir cinc mil metres de paper, quatre reflectors de llums de colors i unes dotzenes de malaurades exhibint, a sou, la seva carn, com un gegant de fira.

FEM CONSTAR que la majestuosa presentació del quadro: "*Flors en una palangana*" la trobem poc real i que preferim l'espectacle imponent de la mar enrabiada, perquè en ell, a més de la grandiositat de la sensació, veiem la mà de Déu, l'Artista Omnipotent.

VOLEM coses més noves! (Diem això perquè som lliures.)

NO ENS VOLEM SOTMETRE a les opinions de la gent *del dia*. (El més nou és tenir opinions pròpies. El més arcaic és deixarse arrossegar pel *dir de la gent*.)

CRIDEM L'ATENCIÓ respecte del miracle palpitant que significa l'Església de Crist subsistint indivisible (i avui respectada internacionalment) durant *vint* segles, a través de les més grans calúmnies i persecucions.

AFIRMEM que burlar-se de la Religió és una cosa antiquada; que no tenir fe és propi de gent de molt bona ídem (així com en l'*argot* dels esquerrans "catòlic" vol dir "ximple", en el nostre *argot* "tenir bona fe" vol dir: "no tenir sentit comú"); i que donar-se vergonya de dir-se catòlic és una rebequeria de criatura.

RECLAMEM la sublim originalitat espiritual i la ferma bellesa moral i estètica en totes les coses de la vida.

TROBEM que no avergonyir-se del propi criteri, si aquest és bo i és bell, resulta d'una gran originalitat.

ACABEM el nostre "manifest ultra-modernista" amb una idea ben original i un elogi força just.

"Voleu res més original que un jove, vestint elegant Oxford, us parli amb la serena consistència d'un Rector de fora?" (Això és la idea.)

I, ara, l'elogi merescut a bastament.

"I potser us creieu que trobareu quelcom d'una originalitat més ferma que un Rector de fora?"

Un home que es construeix ell mateix una mena de presó per tota la vida. Una colla d'anys d'estudiar al Seminari. Ja tenim els fonaments. Uns camps, una torrentera, mitja dotzena de camins i... ja s'alcen les parets de la presó voluntària... Aquell bosc... aquí el riu; més enllà les cases del poble... Després el sostre: Un parell de quilòmetres de cel... i ja tenim l'home, l'heroi de carn que se'n va a aquest clos (bonic, però clos a la fi) i s'hi passa tota la vida bregant sense reposar per injectar a les ànimes que li han estat confiades aquell elíxir de la bona llavor que és, alhora, transfusió de sang divina, bàlsam i xurriacada d' amor.

I entremig de les angúnies del seu estrany captiveri (del qual molta gent encara no s'ha adonat mai) no ha de suportar els atacs, les befes dels "menja-capellans" del poble, deixebles d'aquella altra secta de "beu-capellans" que pul·lulen pels "tes dansants" i festes mundanals.

Per dignitat (frase vella, però que resulta molt original utilitzar-la en els temps moderns), per dignitat d'homes, doncs, cal que estimem el Rector, l'home que realitza l'ideal més avençat que el "modernisme" vertader pot concebre: "Viure donat als altres pel bé dels altres".

Així i no d'altra manera és com VOLEM pensar els joves "modernistes" de debò, els que sentim en nosaltres el sant orgull d'ésser homes d'una originalitat de bona mena perquè portem al cor el foc de la fe, als ulls la bastonada de l'energia, a l'ànima un retall de cel blau amb una estrella: la Verge Maria; i a tot el nostre organisme, per dintre les venes, i a flor de pell hi duem una cançó que és un crit de triomf i un anhel d'amor:

Crist venç!; Crist regna!; Crist impera!...

BRU ROMEU I CASTILLO

ESPURNES

"La Unió Popular Catòlica Argentina" amb la Institució testamentària Vermer Riverieux, dotaran el país d'un important Institut Universitari, per a integrar la formació religiosa, cultural, social i civil dels joves, oferint als joves de l'interior de la República i de l'estranger, sana hospitalitat i bones amistats.

Si aquesta mena d'institucions abundessin un xic més, potser els catòlics tindríem algun avantatge d'ésser catòlics, i poder trobar, anant pel món, correligionaris que ens dirigissin i acompanyessin en trobar-nos en país estranger i lluny del terrer.

Els Instituts catòlics francesos, reunits en assemblea general, votaren, per unanimitat, una protesta contra l'odiosa persecució de la qual són víctimes els nostres germans mexicans, amb la indiferència inexplicable de la premsa internacional.

Si fossin els catòlics que sabessin defensar-se, aquesta mateixa premsa que ara calla, ja la sentiríem piular i insultar-nos. És *allò* de la Humanitat, amb majúscula...

FETS DE LA SETMANA

La política diguem-ne nacional segueix més ensopida que el temps, que és molt dir.

Sort tenen encara, els diaris, de les múltiples activitats del President del Consell de Ministres, que els permeten omplir diàriament la secció telegràfica espanyola, però sense comentaris, que ve a ésser com una carn d'olla sense sal, o una amanida sense vinagre. Però valgui per quan abusaren d'aquests excitants i feren malbé tants de païdors amb aquest abús.

Val a dir, però, que aquest règim periodístic inodor, incolorit i insípid, ja comença a durar massa. Hom creu que si una comissió d'empresaris periodístics anés a demanar clemència i protecció a En Primo de Rivera, aquest atentíssim polític es faria càrrec immediatament de la raonada petició i alçaria un xic, almenys, la mola de la censura, tan pesanta ara. Perquè els diaris cauen, naturalment, dels dits, i sort tenen, però, de la secció de calamitats públiques que arreu del món succeeixen que, si no, tindrien de plegar. Trista sort, emperò, aquesta!

Altrament, és curiós l'enginy que la premsa política esmerça per a fer-se interessant en aquest ordre d'interessos. I quina festa fa quan surt, com fa poc, En Romanones, amb les seves cíniques i pintoresques xavacanades, o es barallen els mateixos periodistes a cops de ploma com els xicots del carrer a cops de roc.

I no diguem res de quan passen escenes com aquella de la platja de Llafranc, de la qual fou víctima innocent un pobre poeta en plena nit, contemplant la lluna!

El tema, però, que més explota la premsa política en atur forçós, és el de la successió racional, o probable, del sistema dictatorial. Quants calendaris! Quina allau de doctrines polítiques! Quina eloqüència més segle dinou!

I el millor del cas és que quan més seriosos i contents es mostren els savis i doctors de la llei, salta En Primo de Rivera per a dir-los dictatorialment que no perdin el temps, que hi ha dictadura per anys, que el poble no vol altra cosa...

I vegi's com, burla-burlant, hem omplert d'una embranzida aquesta difícil secció dels *Fets de la Setmana*.

* * *

Però si la secció primera és difícil d'emplenar per falta d'assumptes i sobra de censors, la segona, dedicada al defora, no és pas cosa fàcil fer-la, pel treball de selecció que necessita. Passen tantes de coses grosses més enllà de les fronteres!

La més grossa de totes és l'exitàs del Congrés Eucarístic de Sidney (Austràlia). La rebuda dispensada al Legat pontifici fou d'una brillantor i d'una cordialitat allí mai no vista.

El formosíssim i paternal Missatge Papal dirigit al poble i al govern australiasn va somoure dolçament i forta els nervis i els cors d'aquella raça de treballadors qui té obert tan grandiós esdevenidor. Tots els elements oficials i populars i fins els caps de les confessions religioses més enemigues de la nostra santa religió, cooperaren amb la seva respectuosa i admiradora actitud a aquest èxit prodigiós. Jesús-Hòstia fou passejat triomfalment per les grans vies de Sidney endomassades i bullentes de gent, per aquell empori d'opulències de la remotíssima Oceania. I diuen que ara no hi ha miracles!

Kellogg s'escapà de París, emportant-se a la butxaca de l'infern l'acta original firmada del Pacte del seu nom, en compte de deixar-la al Quai d'Orsay, degudament protocol·litzada, com és de diplomàtica consuetud. Aquests ianquis són talment massa frescos encara que s'anomenin amb noms tan estrepitosos i respectables com el de Kellogg.

Entre les nacions adherides al Pacte figura la Rússia dels Soviets, sense perjudici de seguir armant-se fins a les dents. Quanta comèdia, Senyor!

Una darrera l'altra s'hi adheriran totes les nacions del món.

I després, què?

Perquè si han de quedar en peu totes les injustícies amuntegades des de la Guerra Gran ençà...

A més: qui pot creure mai en l'esperit pacifista dels Estats Units mentre persisteixi la canibalesca persecució mexicana contra els nostres germans catòlics, amb el consentiment tàcit, però eficaç, del govern de Coolidge? Una sola indicació d'aquest senyor bastaria per a tornar la pau religiosa a Mèxic. Però el maleït petroli...

Els comentaris de la premsa mundial sobre el Pacte Kellogg van minvant perquè l'atenció general es gira vers la semestral reunió de l'Assemblea de la Societat de Nacions. Ginebra ha robat el ceptre de la curiositat universal a París.

Feina i de mal fer tenen els delegats de les Nacions associades. Abolida la guerra com a solució dels conflictes internacionals, l'areòpag ginebrí carrega amb una allau d'afers aclaparadora, algun d'ells, com el de Lituània i Polònia, verament insolubles. Està en la naturalesa de les coses que molts nusos gordians solament poden desfer-se a cops d'espasa...

Per això els homes prudents prenen el Pacte Kellogg a benefici d'inventari; i els homes maliciosos només hi veuen el pacífic repartiment del món entre Anglaterra i els Estats Units. Però la Providència, amb la qual no pot deixar de comptar-se en tots els conflictes humans, té unes reserves... Japó, Xina, Rússia. Tres incògnites que valen per tres Kellogg almenys...

J.

Ja sou subscriptors de CATALUNYA SOCIAL?

Noticiari

Espanya

Ja fa dies que el nostre company Civera i Sormani es troba fora de Barcelona. Ho fem avinent a tots aquells que aquest estiu li han adreçat cartes, que no han estat, naturalment, contestades. Quan retorni, que serà aviat, s'ocuparà de la resolució dels assumptes pendents.

—Durant la darrera setmana la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha cobrat per imposicions d'estalvi 3.916.955 pessetes i ha pagat per reintegraments d'estalvi 3.720.913 pessetes; resulta una diferència de 196.042 pessetes a favor de les imposicions. En la mateixa setmana s'obriren 629 llibretes noves.

—Els amants de la religió i de l'art estan d'enhorabona per la construcció, a Lleida, de les casernes que faran possible l'alliberament de la catedral antiga, avui dia encara subjecta al braç militar, per bé que millor tractada que no abans. El Ministre del Treball, fill de Lleida, tenim entès que no pararà fins a veure-la restaurada.

—A Bolullas del Condado (Sevilla) s'ha repartit entre els cultivadors la finca anomenada "Montañica", dels germans Sàinz. El seu valor es calcula en un milió i mig de pessetes.

Aqueixa operació és com un complement de la compra que féu no fa pas gaire el Sindicat Agrícola Catòlic, d'una altra finca semblant anomenada "Remuñana".

—Durant l'Exposició de Sevilla es reunirà allí un Congrés íbero-americà per a estudiar les condicions jurídiques dels emigrants en els respectius països on emigren, a fi de millorar-la i establir un tracte d'igualtat entre totes les nacions.

—No acaba de resoldre's la crisi del treball a Biscaia, que principalment afecta els obrers dels pobles riberencs de la Ria. Les entitats obreres gestionen adaleradament la solució.

—Una neboda del marquès de Valdecilla ha donat cinc centes mil pessetes perquè la seva renda s'apliqui al sosteniment de la biblioteca de l'Hospital que el seu oncle construeix d'una manera opulenta a Santander.

Estranger

La política agrària anglesa ha donat un gran pas amb l'establiment de préstecs a llarg termini per als agricultors que els necessiten, degudament garantits. Els principals Bancs nacionals han ofert els capitals necessaris, al cinc per cent anual, i el govern els garanteix tot ço que prestin i corre amb les despeses de l'administració. Vet aquí una millora tan senzilla com fecunda.

—A París s'ha descobert un agi escandalós en els plets sobre divorci, que ja abunden tant com els casaments.

—Els metges anglesos condemnen els sorolls que fan inhabitables les grans ciutats modernes, i demanen al govern que almenys siguin prohibits de nit.

—S'ha reunit a París un grup de dones-advocats de diverses nacions, entre elles, França, Alemanya, Espanya, Austria, Itàlia, Estònia i Polònia, per a constituir una Unió Internacional d'Advocades i conèixer per aquest mitjà les característiques de la legislació de cada país, i arribar a obtenir una consideració igual en l'accés de tots els càrrecs la condició bàsica dels quals són els estudis de Dret.

Ha quedat constituït un Comitè preparatori de l'Assemblea constituent que es reunirà el mes de febrer de 1929. N'és presidenta Mme. Agathe Dyvrande, francesa; Mmes. Antisse Berent, alemanya, i Clara Campoamor, espanyola, vice-presidentes. Mme. Marcelle Krames Bach, la coneguda advocada francesa, és la secretària.

De segur que els homes advocats no han pensat en tal cosa.

—El govern anglès ha prohibit al famós doctor rus Voronoff, que faci allí cap de les seves operacions d'empelt glandular ni d'altra mena consemblant.

—A Guatemala hi ha 465 persones centenàries per cada milió d'habitants; a Bulgària 436; a Colòmbia 330; al Japó 242; a Portugal 69; a Estònia 28, i a Hongria, com a Espanya, 13. A la Gran Bretanya i a l'Austria no arriben a una persona centenària per cada milió d'habitants.

—Aquells que defensen com una necessitat fatal l'existència de les cases de prostitució, quedaran admirats en llegir que ja són legió les nacions que les han tancades. Veus aquí els seus noms: Alemanya, Bulgària, Dinamarca, Dantzig, Estònia, Finlàndia, Gran Bretanya, Hongria, Letònia, Noruega, Països Baixos, Polònia, Sèrbia antiga, Suècia, Suïssa, Txecoeslovàquia, Africa del Nord, Austràlia, Bolívia, Canadà, Cuba, Estats Units d'Amèrica, India, Nova Zelàndia, República Dominicana.

Algunes ciutats de França comencen a seguir tan bon exemple.

Els municipis de Colmar, Estrasburg, Mulhouse i Nantes, han votat tots, l'un darrera l'altre, per unanimitat, la supressió de tan vergonyós comerç.

Quan podrem, a Espanya, aplaudir un municipi que prengui una mesura tan important i lloable sota tots conceptes?

—M. Lon, de la Legió d'Honor, ex-ambaixador de Xina a Europa, Ministre i rector de l'Escola Diplomàtica de Xina, en quedar-se vidu, ha entrat com novici a l'Abadia de Pares Benedictins de Lophen.

—A Terra Santa, en les excavacions que actualment es verifiquen, s'han descobert les ruïnes de la ciutat de Siquem, tantes vegades mencionada en els llibres Sants.

—Sobre les parets de la Capella aixecada sobre el collet de Rafat, a uns 25 quilòmetres de Jerusalem, a honor de la Verge Maria, es llegeix el text de l'Ave Maria en 150 idiomes.

—El P. Krose, S. J., ha publicat un altre llibre cridant l'atenció sobre el perill dels matrimonis mixtes. En dits matrimonis és on més es nota la disminució de naixements i augment de divorcis.

—L'últim Congrés Nacional de la Joventut Catòlica de Bèlgica pot qualificar-se d'"esplèndida manifestació de força", al qual assistiren 50.000 congresistes, destacant-se la imatge de Crist-Rei en la manifestació.

Exigiu l'adjunta marca registrada

XAROP PUIG

preparat per Z. Puig.—RIPOLL

Antiga i acreditada preparació per a combatre les pulmonies, bronquitis, catarros, tos i totes les afeccions de l'aparell respiratori.

Seixanta anys d'èxits continus.

De venda: en totes les farmàcies i centres d'específics.

LES GRANS INDUSTRIES

FABRICA DE XARXES
I FILS RETORTS
PER A LA PESCA

FILLS DE GABRIEL JULIÀ

Bruch, n.º 7 - Telèfon S. P. 427
(Entre Trafalgar i Ronda)
BARCELONA

Companyia Trasatlàntica

VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

RAPID / DIRECTE } Espanya-Nova York — **9 expedicions a l'any**
RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic — **16 expedicions a l'any**
EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina — **12 expedicions a l'any**
LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York — **16 expedicions a l'any**
» Mediterrani, Costa Firme i Pacífic — **11 expedicions a l'any**
» Mediterrani a Fernando Póo — **12 expedicions a l'any**
» a Filipines — **3 expedicions a l'any**

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radiotelefonia. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia en els principals ports d'Espanya. A Barcelona oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

Acadèmia Cots

Direcció general: Portal de l'Angel, 10—BARCELONA

FUNDADA EN 1879

Telèfon 5041 A.-Apartat 782

CLASSES SELECTES separats els dos sexes per diferents pisos i escales

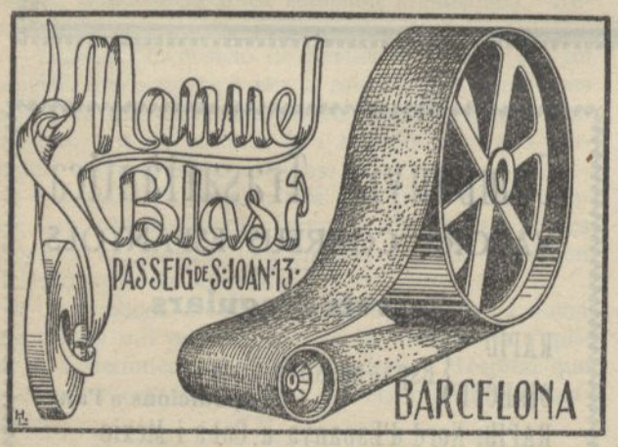
COMERÇ - IDIOMES

Procediments eminentment pràctics

CLASSES GENERALS, QUOTA MODICA

Constantment l'ACADEMIA COTS rep demanda d'alumnes per ocupar bones places.

ASSIGNATURES: Teneduria.—Càlcul.—Lletra comercial.—Correspondència.—Mecanografia.—Taquigrafia.—Francès i Anglès.—Alemany.—Classificació i Arxiu.—Alts estudis comercials.—Ortografia.—Dibuix industrial.—Linguòfons.—Màquines de calcular, etc.

NO POT MANCAR EN CAP CASA

LA PARAULA CRISTIANA

Revista mensual: 100 pàgs. de text

Subscripció: Un any, 25 ptes.
Mig any, 15 ptes.
Número solt, 2'50 ptes.

Administració: C. dels Angels, 22 i 24
BARCELONA

URALITA

EL MILLOR MATERIAL PER A COBERTES

FRANQUEO CONCERTADO